

סימן כח

בענין להידור מצוה עד שליש במצוה

הגדה

הגדה

ושופר כ"א מדין נוי ואנוהו בעלמא. ולקמן יתבאר מקור דברי הר"מ לדחות להצרייתא מהלכה.

א

איתא בגמ' בדף ט', אמר ר' זירא אמר ר"ה במצוה עד שליש וכו' אלא אמר ר' זירא להידור מצוה עד שליש במצוה. בעי רב אשי שליש מלגאו או שליש מלבר חיקון. במערבא אמרי משמי' דר"ו עד שליש משלו מכאן ואילך משל הקב"ה. והנה הר"מ השמיט להך דר"ה וכל מה שנאמר עלה ולא זכר מזה כלום וז"ע בשיטתו בזה.

והנה לא מצינו בר"מ שהביא להך צרייתא דשבת דף קל"ג דחניא זה קלי ואנוהו התנאה לפניו במצוה עשה לפניו לולב נאה שופר נאה ס"ת נאה בדיו נאה בקולמוס נאה בלבלר אומן ושיכתוב לשמו וכורכו בשיראין נאין. ולא הביא לדין הידור מצוה כ"א לענין ס"ת ולולב, וזה לשונו בהל' ס"ת פ"ו ה"ד, וכיכד כותבין ס"ת כותב כתיבה מתוקנת נאה ביותר ימית בין כל חובה וחובה כמלא אות קטנה ובין אות לאות כמלא חוט השערה וכו' ואורך כל שיטה וכו'. ובה"ט, כל הדברים האלו לא נאמרו אלא למצוה מן המוצחר ואם שינה במיקון זה או וכו'. המבואר מדברי הר"מ דזה שיכתוב כתיבה מתוקנת ונאה ביותר, שזה דינא דצרייתא דס"ת נאה וכמוש"כ בכס"מ שם, כלל זה הר"מ בכיכד כותבין ס"ת ובעיקר הלכות כתיבת ס"ת ובכלל כל ההלכות שנאמרו בכתיבת ס"ת במצוה מן המוצחר ושינה במיקון זה ה"ה כשינה בכל הנך הלכות כתיבה דכשר. והרי מבואר דס"ל להר"מ דמשום מצוה ואנוהו נעשה הדין בעיקר הלי' כתיבת ס"ת ומכלל הלכות כיכד כותבין ס"ת צעין כתב נאה ומתוקן וכמו יתר דיני כתיבה דמצוה מן המוצחר כשיעור אורך השורות וכדומה.

ובר"ב פ"ו מהל' לולב ה"ט כתב, ומצוה כהלכתה שיגביה אגודה של שלשה מינין צימין ואחריו בשמאל ויוליך ויביא וינענע הלולב שלש פעמים בכל רוח ורוח. והרי כתב ג"כ לדין אגודה בלולב דילפי' לה צפוכה דף י"א מואנוהו, בחוך עיקר מצוה נטילת לולב, וכלל לדין אגודה ביחד עם דין הנענועין ומשום מצוה כהלכתה דנטילת לולב. ולא הביא הר"מ מה דאיתא בצרייתא דשופר נאה וכורכו בשיראין נאין, דזו לא שייכא לעיקר מצוה ס"ת

והנה הך שיעורא דר"ה דהידור מצוה עד שליש במצוה, ז"ע אחיה שיעור הוא זה וממ"נ אם מצוה הידור חשיבא ככל המצוה ניבעי עד חומש בנכסיו, ואם לא ממ"נ הך שיעורא. עכ"פ צרור דהך שיעורא ל"ש אלא מדין ואנוהו ומדין המסוים דהידור מצוה וכמו שאמר ר"ה להידור מצוה וכו', אבל להר"מ שנתבאר דלא ס"ל לדינא בפ"ע דהידור מצוה כ"א דמדין ואנוהו נעשה הדין בעיקר גוף המצוה ומהל' כתיבת ס"ת ונטילת לולב דכך היא מצוה כתיבת ס"ת כהלכתה ומצוה נטילת לולב כהלכתה ומן המוצחר, הרי דיני כתיבת ס"ת שפ"י דין ואנוהו כדיני כתיבת ס"ת ענמה, וכשאר הלי' ס"ת למצוה כמו שכלל לה הר"מ בהדדי, דפשיטא שלא נאמר בזה שיעורא דשליש אלא הן כמצוה ענמה אף שאין מעבדין במצוה כ"א לכחלה ולמצוה מן המוצחר. ואשר זהו שהשמיט הר"מ להך דר"ה והבעי' דרב אשי עלה, דר"ה ורב אשי עלה דצרייתא קאי דאיכא מצוה נוי בעלמא, וכמו שכתב הר"י לצרייתא צריש פ"ג דסוכה, אבל הר"מ דסמך על הגמ' בשבת וכפי שיבאר לקמן, לא שייך כלל הך שיעורא דר"ה דהידור מצוה עד שליש במצוה, וכמוש"ג.

ב

והנה כתב ר"מ בשבת דף קל"ד א', דשמעינן מכאן דהפורש מן המצוה אין לו לחזור ולהדירה. ובפשיטות מוצא דברי הר"מ הן או משום דמפרש להצרייתא בין בשבת ובין בחול וכמוש"כ הכס"מ לדעת הר"מ, או אף אם מפרש לגבי שבת, מ"מ הא פריך מואנוהו, ותליא שבת בדין ואנוהו, וע"כ דמשני דגם ואנוהו בחול ליכא. [ומש"כ רבנו הרב זללה"ה שהוא מהא דר' יוסי דלא איירי בשבת כ"א בחול, אינו מוכרח, וי"ל דאף בתחלה שהביא משבת מ"מ מוכח גם לחול דפירש הויא התחלה חדשה. וכן למאי דמסיק מרבנן דר"י לענין לחם הפנים

קונטרס

כבא קמא סימן כח

הביאורים

פמ

ה'תשס"ח

כ"א בשעת מעשה המצוה שעושה עיקר המצוה בהידור אבל בפירש אם אינו מצטרף עמה מעשה ההידור לעיקר מעשה המצוה ל"ש הידור מצוה שהמצוה כבר נגמרה עשייתה, יעו"ש. והגר"א צביאורו ליו"ד סי' רס"ד ובש"אג"א סי' נ"א הקשו מגמ' זו על הר"מ, שהגמ' הא קאי לר"י בנו של ריב"ז דפירש אינו חוזר ומ"מ פריך מואנהו, והרי דשיך ואנהו גם בפירש.

ואשר נראה לומר בדעת הר"מ ובהקדס הגמ' בשבת שם, דבתחלה ר"ל דמאן חנא פירש אינו חוזר הוא ר' ישמעאל בנו של ריב"ז דס"ל דערב פסח שחל להיות בשבת מפשיט רק עד החזה ומשום שפירש והפסיק בהפשט וחכ"א מפשיט את כולו. ופריך ע"ז ממאי דילמא עד כאן לא קאמר ר"י בנו של ריב"ז התם משום דלא בעינן ואנהו אבל הכא דבעינן ואנהו ה"ל. ומסיק דאחיא כרבנן דר' יוסי דבעינן בעריכת לחם הפנים שיהא אלו בלד זה ואלו בלד זה ומניחין טפחו של זה בלד טפחו של זה משום דבעי' תמיד. ור' יוסי סובר דאפילו אלו נוטלין ואלו מניחין אף זה הי' תמיד. וכתב ר"ח דפליגי אס בפירש מחזירין אותו ובמחזיר הלחם הישן כבתחלה חשיב תמיד או דפירש אינו חוזר אלא חדש הוא וכיון שפירש שוב נפסק התמיד.

ובזה דדחה הגמ' מואנהו ז"ע, והרי פשיטא דמשום מצות ואנהו לא דמי שבת, ואם כ"ל דפירש אינו חוזר וכו"ר בנו של ריב"ז גם משום ואנהו אינו חוזר. [ומש"כ הש"אג"א שם דאם בחול איכא ואנהו דוחה שבת והוכיח כן מהגמ' במנחות, כבר כתב בהמאיר לעולם דראיתו אינה, דשם עיקר הקרבן דוחה שבת ומשום ואנהו אין זורקין דם הכחוש וממילא הו"א השמינה קרבן שקבוע לו זמן]. והנה בעיקר הטעם להחיר גם ציצין שאין מעבדין ובלא פירש, מבואר ברש"י שהוא ע"י דחא מילתא היא וכבר נימנה שבת לדחות אצל המילה. ולכאורה ר"ל דע"י דגם ציצין שאין מעבדין בכלל המילה היא על כן מה שנימנה שבת לדחות אצל המילה גם הציצין שאין מעבדין בכלל הדחי' משום המילה דבכלל המילה הן. האומנם הא בגמ' מדמה זאת לדינא דר"י בנו של ריב"ז ושם הא ליכא בשאר ההפשט משום צורך גבוה כלל, שהרי שבת ניתן לדחות בשביל הקטרות האימורין, ומ"מ בלי פירש מותר לכו"ע. ועכ"ל דלא בעינן שהגמ' יהי' ג"כ בכלל ההיחר משום המצוה או משום צורך גבוה, אלא דזו דתחלת מעשה ההפשט ניתן שבת לדחות אצלה מהני' זה לכל מעשה ההפשט כולו ע"י דמעשה חדא היא. ולפ"ז ז"ע מה

דלא איירי לענין שבת מ"מ י"ל דמוכיח משם לענין שבת דהוי כמתחיל ואינו דוחה שבת. ומש"כ רבנו זללה"ה עוד דלמסקנא דמביא מלחם הפנים לא איירי הברייתא לענין שבת כ"א בחול ולענין עיקר המצוה, חמיה מאד, והרי הגמ' אוקמה למתני' דעושין כל צורכי מילה בשבת כהך דת"ר ולענין שבת, וכ"כ הר"מ בפיה"מ שם, ובודאי דהברייתא איירי לענין שבת. וי"ל בדעת הר"ח והר"מ דס"ל דזה דדין אנהו נמי חליא ברבנן ור' יוסי דלחם הפנים, ולא רק לענין שבת דלא מהני' מה שניתן שבת לדחות, דכמו דפירש לא חשיב משום מצות תמיד חדא מעשה, ואדרבה ע"י שפירש הוי מעשה חדש ושוב לא הוי תמיד, כמו"כ באנהו ע"י דפירש שוב ליכא גמר מצות אנהו כלל, והטעם הוא כמוש"נ, דדין ואנהו הוא מכלל עיקר המצוה, ומש"ה כל דפירש אינו חוזר ול"ש הידור משום עיקר המצוה כל שעיקר המצוה נגמרה כבר ופירש ממנה.

ואשר זהו שכתב הר"מ לדינא דואנהו רק בגוונא דנעשה ההידור מעיקר המצוה כמו בס"מ ולולב ולא כתב לשאר דיני ואנהו כמו שופר נאה, דלפי מסקנת הסוגיא דשבת וכפי מה דאוקמה לת"ר דפירש אינו חוזר וליכא משום ואנהו, ע"כ דליתא לאנהו כהידור בפ"ע כ"א באופן דנעשה מדין ואנהו מעיקר הלי' המצוה, וכמוש"נ.

ג

ובספרא דרבנו הרב זללה"ה צהל' תנוכה הביא מחלוקת הר"מ עם רש"י והטור צהל' מילה, אם בחול חוזר על ציצין שאין מעבדין את המילה, דהר"מ ס"ל שאינו חוזר, ורש"י והטור פירשו לברייתא שם דפירש אינו חוזר דאיירי רק לענין שבת אבל בחול לעולם חוזר משום ואנהו. ופירש שם, דלמסקנא הגמ' דמאן חנא פירש אינו חוזר הוא כרבנן דר' יוסי דלא איירי לענין שבת גם בחול אינו חוזר, והברייתא איירי לענין עיקר קיום המצוה דלא שייך הידור מצוה לאחר שפירש מן המצוה ונגמרה, והביא לשון ר"ח שם, מהא שמעינן שהפורש מן המצוה אין לו עוד להחזיר עלי' ולהדרה עכ"ל. וזה דחלי לה הגמ' בפלוגתא דרבנן ור' יוסי לענין לחם הפנים, עיקר הנידון הוא אם הציצין מצטרפין לעיקר מעשה המילה שיהא שייך בהציצין אח"כ הידור מצוה. ומביא שם מביח הלוי ח"כ סי' מ"ז דסברת הר"מ היא דל"ש הידור מצוה

שדוחה משום ואנוהו, הא ממ"נ אם פירש חזר וחשיב חדא מילתא, גם צלי ואנוהו מותר וכמו בלא פירש בהפשט, ואם פירש חשיב התחלה חדשה לר"י בנו של ריב"ז גם משום ואנוהו אינו דוחה שבת וכמוש"כ.

ואשר מוכרח לומר, דזה דפריך מואנוהו הכי פריך, דע"י דמשום ואנוהו צריך למול גם לציץ שאין מעבדין ומהני זה לאשווי לציץ שאין מעבדין מעיקר צורכי מצות מילה, עדיין לא נגמרה מצוה וחדא מילתא היא, ^{הוא} [וליהוי כלא פירש]. משא"כ בהפשט דרשות הוא כל שפירש אינו חזר. [ועיון בחי' הר"ן בשבת שם שאינו מפרש כרש"י דבהפשט הוי פירש משום שהו"א אח האומרים כ"א דאף בגומר ההפשט כחדא חשיב פירש כיון שא"ל ההפשט לאומרים. ור"ל דפירש נלמד בדין ולא בהמעשה. וי"ל כמו"כ דע"י דין ואנוהו דמאורי מילה היא חשיב כלא פירש]. וכן נראה מוכרח, שהרי זה שצריך למול ציץ שאין מעבדין, הא ודאי דמעיקר מצות מילה היא והיא גמר מצוה, וכדאיחא צברייתא ציץ שאין מעבדין אח המילה, והרי דמגוף המצוה היא אלא שאין מעבדין. וכן הא אמרי' שמה דתנן עושין כל צורכי מילה אציץ שאין מעבדין קאי. וא"כ ל"ל לדחות משום אנוהו ולא פריך ממצות מילה גופא. ועכ"ל כמוש"כ, דזהו דציץ שאין מעבדין מכלל צורכי מילה הן ומעיקר מצות מילה זהו גופא מדין ואנוהו הוא דמשום ואנוהו הוא דהויא ממצות מילה וממצוה מן המוצחק לכתחלה במצות מילה. והוא כמוש"כ להר"מ לענין ס"מ נאה ולולב נאה, דדין ואנוהו הוא מעיקר מצוה. [ויש לדחות, דאי משום גמר במצות מילה אינה דוחה שבת כיון שאינה מעבדת ומשום גמר צפ"ע לא חשיב כלא פירש, ורק מדין ואנוהו שהוא מדיני עיקר המצוה שחיה' המצוה מהודרת, מהני' דין ואנוהו לשיא כלא פירש וכחדא מעשה מצוה].

ובמוש"כ, כן מבואר ברש"י שכתב אהא דדחי שם מנראה בעליל ומשום דכאן ניתנה שבת לדחות, ר"ל דלא הוי התחלה חדשה ודוחה גם גמר מצוה. והרי כבר פשט מר"י בנו של ריב"ז דפירש אינו חזר והויא התחלה חדשה, אלא שדחי משום ואנוהו וע"ז הביא מר' יוסי דנראה בעליל דמצוה היא ומ"מ לא דחי וכפירש"י, ומיה"מ נימא שוב דבמילה דוחה משום דפירש חזר ואינה התחלה חדשה. וע"כ דמפרש כמוש"כ דזה דניתן שבת לדחות מהני' דחשיב כפירש חזר וע"י דין ואנוהו הוי בכלל גמר מצוה שניתן שבת לדחות בשבילה, אבל לאנוהו לחודא לא ניתן שבת לדחות. וברש"י נראה, דלס"ד דפירש חזר

מהני' מה דניתן שבת לדחות שבתה לכל הדבר חדא מילתא היא וכמו בהפשט, אבל אח"כ דאמר דניתן שבת לדחות ומשום דלאו התחלה חדשה היא הרי נדחה משום גמר המצוה, וכמוש"כ דכל משום מצות ואנוהו חשיב כלא פירש, וגומר משום גמר מצוה. [ולרש"י ז"ל דמעיקרא פריך מואנוהו כמוש"כ השאג"א דמשום ואנוהו לחודא דוחה שבת, וע"ז מביא מר' יוסי דנראה בעליל דמשום מצוה לא דחי ושם ל"ש דין פירש אינו חזר ולא ניתן שבת לדחות כלל. ולפי' ר"מ ור"מ נימא גם בתחלה משום הכי דמשום ואנוהו ליהוי כלא פירש וכמצוה ומעשה חדא. ומדר"י דנראה בעליל מביא טעם צפ"ע דכל דאפשר לא טרחינן ועל דרך הסוגיא במנחות דף ס"ד וכמו שכתב צפי"ר, ולא הביא לענין מצוה דאנוהו]. ואשר לפ"ז א"ש קושית הגר"א אדוננו זללה"ה זח"ע, דזהו גופא פרכת הגמ' דמשום ואנוהו ליהוי כלא פירש וחזר וגומר מצוה. ולפמש"נ באות צ', איך שחיה' קושית הגמ' מואנוהו, מסיק דליכא ואנוהו בפירש.

והשאג"א הקשה שם עוד, דבזמן דמסיק הגמ' דאזלא כרבנן דר' יוסי דלחם הפנים, למה אינו דוחה כדלעיל דהכא איכא מצוה דאנוהו. ולטעמי' אזיל דמצות ואנוהו דוחה שבת, אבל לפמש"נ דזה דדחי משום ואנוהו הוא לשיא דאכתי לא נגמרה מצוה ולא הוי כהתחלה חדשה, הרי גם בלחם הפנים משום מצוה חמיר ממשכב כחזר ולא כמחיל, ואשר על כן אינו יכול לדחות משום הכי. ולפמש"נ באות צ' לשיטת ר"מ ור"מ, דמסיק דליכא ואנוהו בפירש, לק"מ.

ד

והנה בשבת שם פריך מואנוהו ומציא לצרייתא דמנה לכל גוונא דהידור מצוה כמו בשופר נאה, ומוכח שאין הפרקא רק מואנוהו דצורכי מילה עצמה וכמו בס"מ ולולב כ"א מאנוהו דהידור בעלמא. האומנם הא צברייתא מנה שם גם שיכתוב ס"מ לשמו. וז"ע וכי זהו מחורת הידור מצוה והרי הוא מעיקר הל' ס"מ וכדאי' בגיטין דף נ"ה. ונראה שהכוונה היא להא דאיחא בגיטין דף כ' אי' צפוגתא דר"י ורבנן אם מהני בס"מ העצרת קולמוס לשמה, ורבנן השיבו דאין זה ואנוהו. וז"ע, והרי פליגי בעיקר דין כתב ע"ג כתב אם הויא לשמה ומה השיבו מואנוהו, הרי יתכן דגם ר"י מודה דלא חשיבא ואנוהו אבל מ"מ הוי לשמה. ועכ"ל דהגמ' שם ר"ל נמי דמדין ואנוהו

ומש"ה אינו חייב רק פעם אחת וחו' לא, דצפסם אחת מתקיים דין הידור בקנינו אחרי שאין ההידור בעצם החפלא דאחרוג.

וגר"א דגם לשיטת חוס' הוא כן שאין ההידור אלא מדין הידור בקנינו, דגם לחוס' כיון דצפסו הוא יפה אף דיש לו שיעור בלמנוס אין כאן משום הידור בעצם האחרוג כ"א משום דין הידור בקנינו. וראי' לזה שיטת היש"ש דרק באחרוג דאיכא דין הדר בעינן הידור דיתר משיעורא ולא בשאר דברים. והרי דס"ל שאינו חסר כלולג ואחרוג נאה מה ששיעורו מלמנוס, וגם לחוס' הוא מדין הידור בקנינו. והן הן מש"כ השו"ע בהקדמתו שצריך לחזור אחרי הידור מצוה בקנית האחרוג, שהוא מדין חזור אחרי הידור בקני' ולא מדין אחרוג נאה, וכמוש"כ, אף דצו"ע פסק כחוס' לענין יותר משיעור. ואשר לפ"ו, א"א לפרש להר"מ דדר"ה בגוונא דפירשוהו הראשונים, וכמוש"נ דלר"מ ליכא בזה מצוה ואנוהו כלל.

האובנב אחתי נימא דקאי על הידור מצוה שכתב הר"מ אס בס"ת בכתב נאה ואס כלולג לענין אגודה, וז"ל כמו שכתבנו באות א' דלר"מ דהידור מצוה הוא בכלל עיקר המצוה ליכא להך שיעורא כלל ולא נאמר הך שיעורא כ"א בהידור מצוה ומשום מצוה הידור צפ"ע.

י

והחזור דס"ל לחזור בחול על ציצין שאין מעבדין, הנה הטור פסק צסי' תרנ"ו לדינא דר"ה וס"ל דאיכא גם דין ואנוהו לנזי בעלמא, ומש"ה אף לבתר שפירש דלא נעשה מדין ואנוהו בכלל עיקר המצוה, וכמוש"כ לדעת הר"מ, מ"מ חייב לחזור ולהדר המצוה מדין ואנוהו דהידור מצוה בעלמא.

ובספר המאיר לעולם הקשה על הטור, והרי במתני' תנן עושין כל צרכי מילה בשבת, ואין קאמר עלה דהיינו הא דתניא לא פירש חזר וצפירש אינו חזר, והרי גם בפירש הוא צרכי מילה וכדחזי' דבחול חזר, ומ"ש דרק בלא פירש הוא בכלל מתני' דעושין כל צרכי מילה בשבת. ולפמש"נ י"ל, דגם הטור ס"ל דרק בלא פירש הוא מדין ואנוהו בכלל עיקר צרכי מילה, משא"כ לאחר שפירש לאו מצרכי מילה הן כ"א מדין ואנוהו דהידור מצוה בעלמא, ומש"ה אין בכלל מתני' דעושין צרכי מילה בשבת כ"א בלא פירש דאז הוא בכלל צרכי מילה ולא בפירש דלאו מצרכי מילה נינהו כ"א משום מצוה מהודרת בעלמא.

לא חשיבא לשמה לכתחלה מיהת, וגם מדין ואנוהו הוא בכלל פלוגתאם בלשמה. וזהו דחשיב כאן צברייתא בכלל דין ואנוהו שיכתוב לשמו, דר"ל בגווי דכתב ע"ג כתב וכתבנו.

ואשר לפ"ו איכא בכלל הצרייתא גם הך דינא דמתורת ואנוהו נעשה דין בכלל הכינא כותבין דס"ת, וכמוש"נ, ושפיר מוכיח מהצרייתא שמדין ואנוהו הוא בכלל צרכי מילה נמי. ובכר כתבנו, דלמסקנא דפירש אינו חזר משום ואנוהו, ז"ל דלא ס"ל לדין הידור בעלמא כלל, שאס הי' דין הידור בעלמא, הי' ג"כ מועיל לאשוויי חדא מעשה, וכל הסברא דפירש אינו חזר דהויא התחלה חדשה ודבר חדש ל"ש אלא אס צעינן לאשוויי להידור בכלל עיקר מעשה המצוה דמילה, דזהו עיקר הך טעמא דפירש אינו חזר דכל שפירש שוב אינו מכלל עיקר המעשה, וכמוש"נ.

ה

ולפמש"נ בשיטת הר"מ דליכא דין הידור לנזי בעלמא, י"ל דל"ש כלל להר"מ דין הידור שכתב ר"ח ורש"י והוא מירושלמי ריש פאה דקנה אחרוג ומלא אחרוג נאה ממנו שחייב להדר ולקנות הנאה עד שלש בדמים. דכיון דגם הראשון נאה ומהודר הרי אין זה כ"א דין הידור נוסף בעלמא ולא מכלל עיקר מצוה נטילת אחרוג, ולר"מ לא ס"ל להך דין הידור כלל. וגם לפי' חוס' דאיי' שהאחד הוא בשיעור מלמנוס י"ל דיותר משיעור הוא רק דין הידור בעלמא. והנה יעוין צו"ע צסי' תקנ"ו בהקדמתו שכתב ז"ל, שצריך לחזור אחרי הידור מצוה בקנית האחרוג. וז"ע, וכי דין הידור מצוה הוא דין בקנינו, הול"ל שהוא דין נטילה באחרוג מהודר, ואס אין לו משלו ודאי יקנהו כמו שעיקר האחרוג קונה אס אין לו, אמתהה.

ולשיטת רש"י א"ש, דהנה כבר הקשו הראשונים על רש"י דלפירשו הרי אין לדבר שיעור ותמיד ימלא יותר יפה. וחירך הצ"י דלרש"י חייב להדר בפעם אחת וחו' לא. וצריך ביאור לביאורו, והרי זהו גופא קושית הראשונים דאס יש דין הידור במהודר יותר, איזה שיעור יתנו לו. ונראה בביאורו, שהנה כתב הצ"י שס דלרש"י רק בשעת קני' ונודמנו לו שחיס הוא שצריך לקנות היפה יותר ולא שכבר קנה, ור"ל שדין הידור לרש"י הוא דין הידור בקנינו שצקנין האחרוג יהדר אחרי המהודר יותר, ומש"ה רק פעם אחת בשעת קנינו וחו' לא. ואף לפי דמשמע בירושלמי ריש פאה דגם בשכבר קנה חייב לקנות אח"כ מהודר יותר. מ"מ י"ל שהוא דין הידור בקנינו,